

bán andrás
végtelen vers
(csillagcseppkeringő)

Én akartam tüzet az álmodba
én akartam hogy beszélgessünk
Én akartam hajnalcsillag-koronát homlokodra
Én akartam vágyat a véredbe
én akartam hogy akard a lángot
Én akartam szükségedet a szeretetre
és én akarom most
hogy beleszeress e furcsa versbe

Láttál már játszani a gyerekekkel? Ismersz engem? Én vagyok aki hülyéskedik és nevet, én vagyok aki folyton várja hogy érintsék kezemet, én vagyok aki folyton morcos és folyton fáradt, én vagyok hidegszaga ledobott kabátnak, én vagyok eget néző ember a fűben, és én vagyok vér dübörgése a fülben. Én vagyok furcsa, langyos déli szél novemberi éjjelen, én vagyok, aki eltűnik előled, de néha-néha még megjelen, én vagyok ami vöröslök és fáj a vérben, rezzenés zsibbadt kézben, sikoly vagyok visszhangozva az időben és felolvadva térben. És én, én vagyok a gondolat, ami folyton szalad, és ide-oda, de tudattal csapong, ami nem talált még gátat, fényt, alakot. És vagyok vers, ami olyan szomorú, és valahol olyannyira édes, hogy úgy érzed belső béke az út, s ha látod már nem ereszt el téged, végigolvasod.

feléd

(átrezegnek a csillagok
meg a szélbe hajló ég a fák között
most még tűz lobog
de holnap hozzám már nincs közöd
más vagyok már, kívül kemény
gondolom ma más vagy te is
megismerne újra a remény
karjaiban tartana hajnalig
úgy érzem már menni kéne
-nem érintesz soha már-
hiába fű virága, gyanta-vére
ha megdermed és széttörik a nyár
ha elemel is a zöld a földről
nélküled még mindig fádom
minden pillantásod őrzöm
hozzád visz reszkető álmom
barátig nézni elfárad a szem
elszakadtam embertől szinte teljesen
te és én majd annyira távol
hogyan fáj, mint én a mától
úgy nyúlok feléd most
hogyan talán nem is érzed
nem nekem nyílik mosolyod
mégis a vers: sir érted a lélek)
mikor elalszom még megkérem
fent, feletted azt a csillagot
hogyan ragyogjon neked ez az élet
és legyen az ami én nem vagyok

hozzád zuhanó

álomtalan éjszakán
önmagukba fordulnak a fények
úgy izzanak fel a gondolatok
hogyan lassan elégek
elmondhatatlanul szép
ez a hosszú-hosszú repülés
fáradt csodába takarózom
és szállni akarok még
csillagom, ma az éjszaka
olyan közelre hoz
hogyan megszépül a vers zuhanása
avarba zizzenő fenyőtoboz
lesz a szó, és
mélyen belül zendül a rím
szívembe burkolózom és
elfelejtem a hideg esőt odakint
ma ez a zuhanó vers
szállingózni kezd, és suttogni neked
és tétova mozdulattal egy
percre érinti kezéd
és ebben a lélegzetnyi
érintésben minden ott van
ami hozzád vonz
de sohasem mondtam
hogyan mióta láttalak
a csend sem lehet a régi
a fülem a hangodért fáj, és
még a sóhajom is az életedet éli
ma újra megkereslek és gyertyalángban
és amikor a tűz játékában megcsillan a szemed
hozzád sodródom feloldva szélzúgásban
mint imát mormolom, csillagom, nevedet

leszel-e nekem

nyissunk új álmot
te vagy az, aki mindent megbocsát?
te vagy az, aki átéli velem
minden reggel a halált?
mondd, kérlek, te vagy
az, akinek az arca alatt
ha akarom
végre embert érint a karom
belefolysz-e
velem az estbe
egy percre megkeresve
csodát-érzést-csillagot
csillapítja-e lázam illatod
elrepülsz-e velem egyszer
-ha kicsit félve is-
ahová csak tiltott vihet
ahol eldobjuk világ rongyait
és mondd, leszel-e nekem, csak nekem
kiszínezed-e az életem
és elaltatsz-e majd azon a hajnalon
mikor már az akaratomat sem akarom

ha

ha négy sorban próbálnék megfogni
mindent amit eddig kerestem
reménytelenül hosszúvá nyúlnának azok a sorok
vagy nem lenne egy sem

isten vére

izzadt ébredések
szabdaltják az éjszakát
álmok foszlányai
ragadnak takarómra
láz ez, vagy
túl mély, hogy értsem
mi fáj, mi fáj, mi fáj
már álmokban sem merlek érinteni
az én öröletem ott kezdődik
ahol a nap véget ér
csengj bele a csendbe
- itt zúg a fülemben
falakat építek magam köré és
megpróbálom kiterjeszteni a gondolataimat
próbálom meghatározni istent
keresem a közös tulajdonságokat és
felismerem
a teremtés-legenda igazságát
a maga hasonlatosságára formálta az embert
az egyetemes állandó
a kapocs a létezés formái között
rezzenésekre bontom
a lélek útját és a személyiség fejlődését
szeretetet iránti vágy
a születés mozgatója
isten vére az ereinkben

lebegés

összefűzöm a szavakat
vacsora a fák tövében a város partján
az utolsó lámpa még lábam elé nyújtja
fényujjait
temetés ma is
te meddig mész, barátom?
csillagsebek az égek
véreslábú istenek gondolatai teremtsérről
álomról és szerelemről
régén régén
születés és holnap között – elveszett a
társaság
nőket álmodok a pusztulásba
az örület magvain kicsapódik minden
verejtéke egy
távolodó hangnak
...pára gomolyog felhőtestű állatok
orrlyukából
puha léptek a papíron
képekbe zárt illúziók gözölögnek
újra állatkert
és megint rácsok
és visszatérő vér alvadt cserepei a bőrömon
eltévedt gyerekek hoznak ételt – játszol
velünk?
játszom. karácsonyt mesélek nekik
és összekapaszkodunk a viasz illatában
aztán ellobbannak ők is
nekifeszülök a rácsnak és megadom a
kinyilatkoztatást
vastagon szedett sorok és főcímek:
én nem vagyok bolond
nem szándékos a lázadás
ott kezdődött ahol magamba fordultam

az a néhány mosoly csak máz volt
az elmúlt évek életundorán
talán a beszélgetés tart meg némának és
mozdulatlannak a határon
a képzelet felveszi
az alvó lélegzetének ritmusát
erre az ütemre szökik a szó is
- csendes hullámokban borotválja az éjszakát
halál ráncai a köszönő éveken
kérlek, gyere ... nem táncolni hívlak
szétosztom az életemet és szeretném, ha
megértenéd
félálom ismétlődő zuhanása
a félelem soha el nem szakadó ordítása
jelekké taposom a tudatalatti sarában a
hálóra formált időt és szemem
merengő árnyait
táguló pupilla emészti a szivárványhártyát
elmosza a jövőt a víz
rég kapukat simogat az emlékek áradása
rajzokká változom a táguló füstben
kék örvény a holnap szárnyalása
és elmúlása a
harmat érkezése előtt
dermedő szívek utolsó varázslata – ez
a mi látomásunk,
búcsúzó lüktetés, vasöklök mellredobbanása
kétségvágtá remény, csoda és fájdalom a
szemed csillanásával összefonva:
ez volt nekem a mi látomásunk
ezüsttavak ringatják a fecskék szárnyait
elnyúló életem megkapaszkodik
a fű puha könnyében

rejtőző világ peremén
soha nem ér véget

merülj az óriások árkádaiba
az ajtókon túl:
várlak a virágok tükreiben
pénzt égetünk ma és könnyeket lobbantunk
lángra
ülj közénk,
tépd le a hulló falevélként kerengő
előítéleteket és
takarózz a hangulatomba
mesélek neked ma, ha akarod
hallgasd, álmodj
szüless meg újra
és kerüld az ébredés gyilkos mozdulatait
összegyűlünk az apró igazságok bűvöletében,
nem számolva már a rengő időt
más arcot ölt az akarat
táncolni hívlak mégis ma este – és felejteni
lázrózsák szirmai öltöztetik a magányt
és feltárják keserű szépségét
mert szép, így szomorún is
őrizlek az esőcseppek halk barázdáiban
ez a vallomás a csend áramlása ereimben
míg a fák belesimulnak a szélbe
a madarak felöltik az árnyékok titkos tollait és
írni kezdenek a holdfészekben
ma megint meghaltam, a szobán
sarkába kuporodom,
és kételkedni kezdek a létezésben
ez a lebegés

Tudod hogy izzik fel a hiányod a gyertyalángban...? Remény? Csodáinkat elfeledteti a megszokás. A szivárvány elszürkült mióta tudom, hogy a fénytörés műve az esőcseppeken. A szivárvány tövében kincs van, mondták, pedig nem ott láttalak először. Az álmok elcsuklanak, amit ezerszer mondtam magamban neked, az elég

és nem elég

és nem ad fényt

mert a nap elérhetetlenné változtat téged, mert lemezteleníti az eget. A valóság töredezett és borús lesz a félálom látomásai között és az idő ágai elnyílnak meg-megpattanva a túlfeszített test csomóin. az utazás percről percre tökéletesíti világ, drogok, álmok és fájdalom összefonódó, öntörvényű harmóniáját. halál? Visszatérő hang az úton. A vándor sötét kapukat dönget kérdő kíváncsian, ám lelkesedés nélkül, a megismerés vágya új színeket nyit a képben, és a meglevőkkel új alakokat formál. A Ködhegység előtttem, a Gyűrű azonban rég megtört, s a mi voltam nem lehetek soha már. A toll, a zene, a por és a fű eszközöm, köpenyem, és szárnyam az úton, nem a vérem hajt már

a hangod űz a mélybe, az az örült örvény amit kavartál bennem elemészt

és a mi marad egy imára sem elég

~~mert a hitem feléltem már amíg vártam rád és az emlékeim sem élnek túl~~

mert amit belőled őrzök az már annyira enyém

hogy nem repülhet hozzád-feléd

csillagom lettél éjszakámban s belőlem is te sugárizol

mert hiába vagyok fekete, fénytelen

mosolyod úgy tört belém

hogy szívemben te lángolsz nem én

és mint édes vért az erek

lüktetik a csillagok a fényedet

hidd már el végre

itt minden te vagy

meg rajzban éledő vonalak

levelek lélegzete talán s viharfelhők elé szálló madarak

és talán remény

és talán béke

és itt leszel még

mikor nekem vége

Láttam már csillagot, hogy élhetnék üres ég alatt. Azért vagy még itt, mert tudod, így nem szerethet más. A csend többet mond el egy szorításban, mint amit elhallgatsz. Az árnyakat elzavarhatnád, ne gondolkozz, ha érezheted.

oszlopvers

tűnő titkok illata a ködből
arcod lebegett felém
látomásba lázasodva kértem
újra mennyit érek én?
mint álmatlanba fordult vers
mint szobán falán a
rajzokból nőtt kert
többet ér a toll papírhoz
szegezve magát
mert minden sor végén
emelkedik süllyed megbocsát
többet mint a kéz, ami
mozgatja éjszakákon át?
csak annyit érek amennyit
kitör belőlem gondolat és álom
mert elcsuklik a szó valahol
test és lélek közt az örök határon
ezért vagyok néma. felismeresz
ma mikor már megnyomorított az idő?
belelázasodtam egy látomásba
megérint téged ez a vers
ott volt látszólag mindenkinek
most mégis megérzed neked, csak neked
írtam ki értené rajta kívül más
ki elment mellette s meg sem állt
ki értené, hogy míg itt álltál, olvastad
titkok tűntek el a ködben de
nekem te új titok lettél

Sirályok repülése homokot szitál homokunkra Ülünk a parton, előttünk életünk egyhangú mormolással görget néhány konzervdobozt, és velük bádogba zárt álmainkat. Várunk. Nem láttad Godot-t?

Feláldozok egy cigarettát a béke oltárán. Emlékszem rád. Mosolyogtál amikor beszélgettünk. Aztán semmi, és azt játszottam, hogy nincsen fájdalom. Az izzás megváltoztatott mindent. Az a sör még kellett, tartozom. Az ablakon írást olvasnak az esőcseppek: menni kell A remény megfeszíti a rettegést, és amikor elolvad a hó, minden marad a régiben. A sarjadó fű melegít, és harmatos, és eltakar. Égre emelt kezekben szikrát vet az igazság -vagy amit annak hiszel. Törd meg a csendet, és hajolj fölém. Nem győzhetünk a sörösüveg-háborúban. A lustáké a hatalom, az ágyamból fogom irányítani a világomat. Egy csendes kérdés - igen, már alszom. És nem felejttem el a rendet és a szemeteszsákban percegő csomagolópapír-csendet. Át meg átszövöd az álmaimat, és amikor hálóját dobja rám az éjszaka még kereslek emlékezetemben, és tudom mennyire szomorú, hogy elveszítettelek a csillogó erdőben. Ha megtalálnálak végre hagynám a képekre a reszketést. Szívemben a vér fásultan kerülgeti a számodra fenntartott helyet. A hidak elmúlnak, az utak a napba vesznek, és a tornyok csúcsa megsebzí a ködben úszó szavakat. A fű és a remény megtart minket némának, és mozdulatlannak, és az életnek. És valahol újra megsarkantyúz egy halott gondolatot. Aranyhalak a vízben. Rebbenő uszonyokkal számolják a fényt. Elfolyt madár repülése az esőben. Óra ketyegése és a megvakult tévé derengő árnya. Hiányzol. Az álom karmai felhasítják a hullazsákot. Utazom. Elnyúló pókhálóként reng a ház lélegzete a halk rezzenésekben és a tűzhely pattogásában. A könyvek porba takaróznak, s ma már nem mesélnek a másik világ varázslatáról.Menni kell.

várni kell

árkaimba gesztenye hull
álmaimban sötétbe borult az út
félelmem remény
el hozzád nem ér
arcom sápadt, hold
fénye ezüst volt
a holt virágok
nekem nem nyitnak virágot
szirmaikon harmat-derű
halk lehelletű
titkaikat nem nekem
mesélgetik csendesen
az én álmom mély és örök
és sötét, azt hiszem
életfámról ágakat török
megnyugodni? sohasem
a házfalon olyan
szürkén csillan és rohan
a szétszaggatott idő
hogymár most öreg vagyok és reszkető
hangom? hörgés mint a lehelletem
mint borzongás szalad át a leveleken
a te hangod fény
áttáncol a réteken és él
és mosollyal futtat erdőt
madarat, őzet, virágot

lépteim alatt meg eldőlt
fát találsz, meg halott álmot
érintésedtől lélegző rügy fakad
tőled kering a vér
én, ha sárba nyúlok, az sár marad
tőlem pusztul ami él
talán álmom mély
és sötét és végtelen
és tart míg tart az éj
és lehet bármily képtelen
a vágy
-ami mar és éget-
ami érintene téged
már nem tudok mást
csak várni, folyton várni rád
őrzöm az álmodat

varázsló

I.
véres álmokkal szórakozik könnyű lábbal a tavasz
lerázott cserebogarak a nyárfa tövében
elszállunk velük
megsodrom a tóparton és
túl a nagy vízen... még mindig alszom
kettőződő tudat réseiben
foszladozik a lassú idő
fakó nap sárgás fénye
régi filmek hangulata
seholsem volt még a neon
csak messzi
talán egy képzelt városkában
dobokat úsztat az ereszkedő homály
köddel sűrűsödnek csapongó párhuzamban a
gondolatok
félénk lepkék gyülekeznek a fénytócsa határain túl
együtt rezdül törekeny szárnyuk az árnyak
sóvár reszketésével
élednek a szárnyak
selymes surrogással telik sötét
édes meleg levegő
gyönyörű örvények mély színárnyalatok fordulása
az utolsó légtánc fájdalmasan szép mámorában
perzselődnek halálra a villanyoszlop tűzében
fény gyilkos szerelmes őrületében
őrültek szemében
utakat keresek a végtelenbe
minden átérzett mesém tüzet fog
a gyermekkoromban

II.
a hülyegyerek elnyeri a királylány kezét
meg az öreg fele ültetvényét
és boldogan aratják-füstölik a zöldet
amíg el nem szállnak

III.
milyen fáradt remény menti
a vágyakat az álmok drága cseppeit
a mesék varázslatos szövetébe
miért jó hinni ebben a puha bársonyban
az üveghegyen is túl...itt belül
megmaradok gyermeknek
és próbálom mosolygó hittel
őrizni azt a tiszta ártatlanságot
amire máshol már nem emlékezem

VII.
a virradat gyűjt nekünk gyertyát
barátom szikrázunk a hullámok hűvös hátán

III.
ma még élünk
próbálunk emelkedni ebből a ragacsos testből
ezüstpalástot látni pókhálóból
keresni pár boldog pillanatot
ebből a csendes estből

IV.
néma vagyok
már megtanít hallgatni néhány csepp béke
néhány megkeseredett nyár
csillagok közé zuhanó kezem végigborzol hajadon
szellő kedves ujjai lehetnének tavasszal
ennyi maradok
tudod úgy tűnik nem érinti velem már
senki az eget
mintha elfogadná mindenki a határokat
nem tudom nem érezni a bilincsen túl
született korlátatlan álmokat
nekem még számít egy egy este
beszélgetésből serdült hangulatteste
talán csak az kell igazán

V.
mondd az az életem vége
hogyan választ találtam az éltető kérdésre
hogyan túl sok titkot láttam nyílni
hogyan megfeleltem
létre istenre teremtésre

VI.
ma már...
elég volna ha szólítanál
ne érezzem hajnalban mikor a hajam is kihűl
fáradt vagyok kiégve egyedül
most még bizsereg a fű
szállok és ott vagyok
ahol gyermekkori álmaikban a csillagok

VII.
és ha ez a vége hát legyen az
az utolsó szó
szabad vagy
a fekete égbe fordulok – varázsló
ha kell repüljünk át a halálon
a virradat gyűjt nekünk gyertyát
barátom
mert hittünk még annyi szépben
lélegző földben
gondolatban szerelemben
mesében

...

emlékekben utazom, s azt hiszem
ha az ablakhoz lépnék látnám a havat
ami a lábunk alatt ropogott amikor
régén néztük a télre némult szökőkutat
látom a csendesen csobbanó zalát
az örvénybe forduló sárga lámpafényt
összeforr folyó és ez a vers zuhanás
és halkán mint egy régi dal kerülgeti magát
ringó libbenő árnyékokba öltözöm
virágillatot, tücsökzenét, harmatot szedek
titokban az ablakod alá költözöm
s míg alszol feldíszítem szívedet
tudom reggel néha fázol
hiába motoz az ébredésben az éjszaka még
lábujjhegyen mint fű illata átosonok a házon
és megigazítom takaród míg az álom elér
Nézlek hosszan, éjszakákon át
míg csak varázslatomból egy csepp marad
s míg a duzzadt derengő nap a fákon átbogozza magát
virrasztok, féltelek, és őrzöm az álmodat

Csak rád emlékezem a nyárból, meg talán
meséltek valamit a gyerekek, újraélném
veled ezt a pár napot, de ugye nem
lehet. Félálomban minden hideg, mert ott
fenyeget az ébredés réme, hát nem
eszmélek míg dereng e világnak fénye. Ha
estére halálra hizlalja magát északon a
nap, és vörös lesz, és eltűnik, s csak
csillag marad, akkor az éjszaka megmutat
valamit abból a varázslatból amit már
régén elfelejtettünk, vagy soha sem
láttunk még, ahogy átfonódik emlékeimből
az arcod a házak közé, vízcsobogássá és
csenddé, és már te mosolyogsz csillagon,
cseppen, harmaton.

árnytól árnyig

adj nekem életet még
csak úszom árnytól árnyig
füvet adj, még reményt
hogy bírjam holnap éjszakáig
ugye olyan lesz talán
a halál is
az újabb út árnytól árnyig
mint időt vesztített lebegés
álmodni görcsös lázban veled és
tudni nincs más élet
nincs feledés
árnytól árnyig
sötétben ázom, s mint én-
lassan mozdul a levegő
élni még, élni
ahogy álmodik a temető
árnytól árnyig
velem vénül, fárad
felveszi a lélek ráncait
a hús és gyengül sápad
fűért nyúl és füstben árad
leoldja láncait a test
árnytól árnyig sötétedik
így válik bennem vérré az est

félálomban felderengő látomások
a tudat barázdáiban isten sír
érkezésed előtt szétfoszlik és int: majd ír
veled él és születik az álom
köröttes gyűrűzik teljessé a kép
a vágy átkúszik minden árkon
minden rezdülés fájdalom, érintésed vér
ha már elszakít az ébredés
ma már csak ott vagy nekem
ahol ahol összeér drog-éj-álom
úgy borulsz még körém
mint levegő érintése szürke szender-szárnyon

sötét gyümölcs

ahogyan menekülök csendesen
álmokba kell az érintés
te nem értesz belőle semmit sem
nincstelenné tesz az ébredés
évek óta búcsúzom már
csak ösztön, remény éltet még
nem ért senki nem vár
miben hihetnék
így érik meg a sötét gyümölcs
a szívem mellett burka megreped
csendes vagyok néhány emlék üvölt
halálmagvait görgetik az erek
szirmait bontja vérszikrákban a láz
nem kiáltok érted suttogok csak
életem legszebb virága növekszik halál
nehéz bársonnyá halkulnak a szavak
míg semmi sem marad

csend, semmi

sötét árnyak a hegyek fölött.
kutya álma a valóságról.
ösztönök mély reszketése.
farkasüvöltés örül távol.
talán útról, éjszakáról
cseppekben – a civilizáció fényei
fekete aszfaltcsíkon a végtelen
borzong hózápor belém
életem éjszakám éjjelem
csendes ujjaival motoz néz a halál
át télfelhők hunyorgó ablakán
drog.álmoknak parázsnak
szikrák lobognak vérben.
testből lélekké old a varázslat.
lebegnek. semmiben csendben térben
álmaim árnyak.
csillagban égben.
vers mozdul csapongó örvényben
szavakban ringó furcsa háló
semmit csendet halált váró
csillagban égben sötétben – béke
ez a vége

A csend és a fű

ennyit ér egy élet
maradsz léptekben rezgő inger
néma rianásokban emlék
mikor semmi sincsen
az már nem lét
ennyit érsz és érek
- két élet helyett libbenő árny -
szemeid szikrák, csillagok-éjszaka benne
zuhanásba fordult sima szárny
levegőörvény hűvös csendje
ennyit érek. álom cseppekben.
a vágy követel és hív
ami él még: megremeg
magány ez, vagy más kín
volt, most elmegyek
áttetsző foszlányokban úszom
nekem ennyit ér az est
hideg arcom haldoklik az úton
lehullt szirmai közt szárad a test
csillagokban hajladozó alakok
ahogyan megfeszül és tűnik a lélek
én ez és így vagyok
én ennyit érek

hullámokban fut és ír a toll
a sorokban itt vagyok veled
szavak közé fűzve valahol
keresem szomorú szívedet
ez a csend és a fű
ölelő-összekapaszkodó karcsú indák
neked álmodom ezt a verset
kedves-ismerős keserűség jár úgy át
mint gyöngyvirágillat öreg kertet
féltve-vigyázva nyúlok feléd
túl az időn, a világ keretén
sámán drogcsigázott tudata isteneiért
érezlek a füst vázlataiban
és nem tudok sírni, pedig volna miért
...
ennyit ér egy élet
néma rianásokban emlék
a csend és a fű
...akár a nemlét

csillagcseppkeringő

I.
(lizergsavakármí)

...

II.
a varázslat keresése mozdulatainkban
az áhítat robbanása a
mindenség gyökerei között
örök gyűrűit veti a szó
csendes szikra a vihar cserepeiben
ívelő emelkedés a felhők
végtelen lobogásáig
viaszillatú didergésben érkező
csobogószépcseppcsendtündér csodaálma
III.

táguló tudat öngyilkos örvényeibe
ismétlődnek a képek
fémszárú hangokban
távolodó kezével nyújtózik
ezüstön átremegve
csepegő csillanó ködhullámokon
a szikrázó derengésben átsuhamló
szomorú angyalok szárnyaiban
talán ez a remény
vérré szelidülő látomásban ölelni
őreg erdő párás rejtekét
éjszaka mély ragyogásában tisztul
lebegő álmokban felejt a lélek

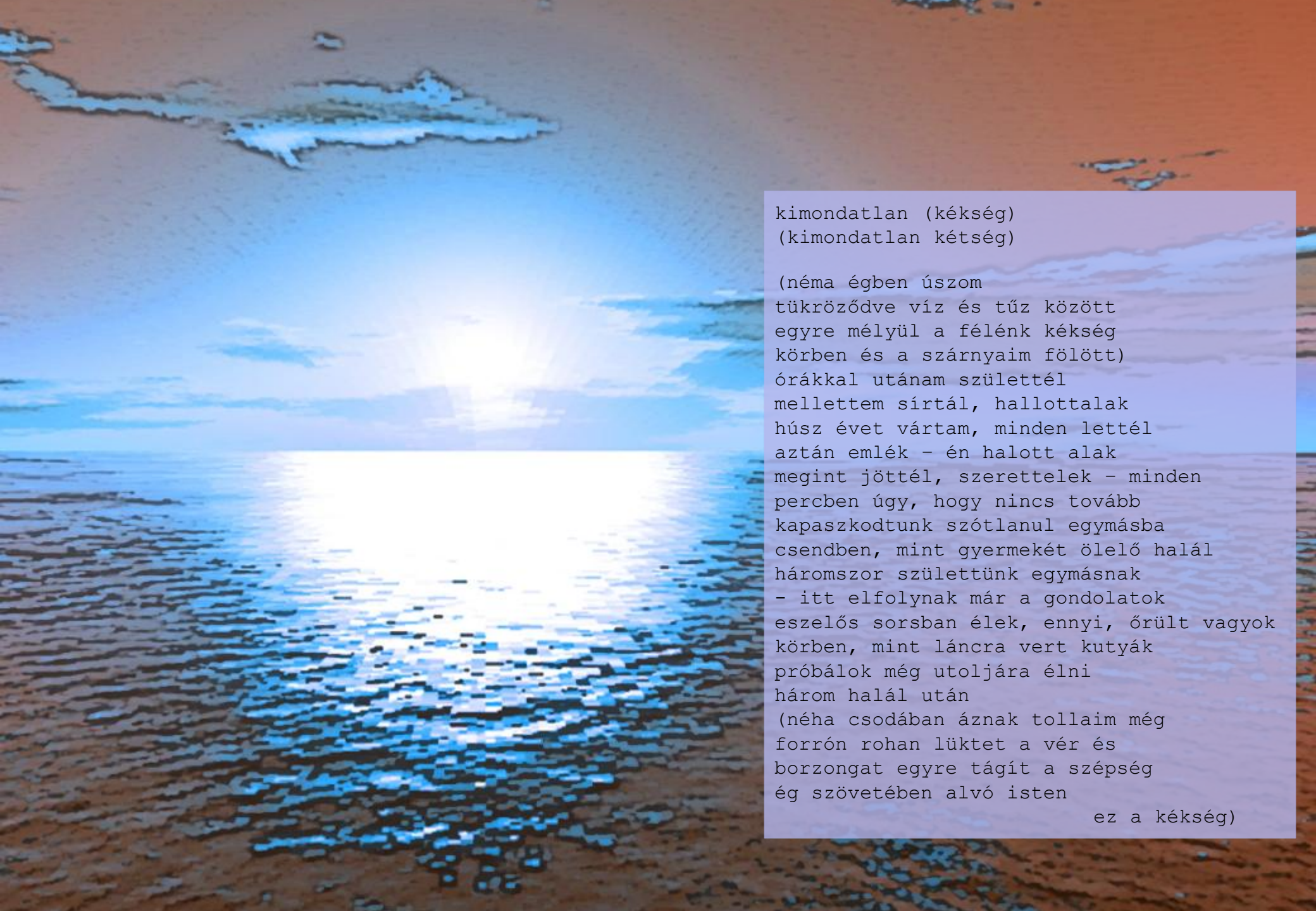
IV.
világnyi pupillákban eszmél
önmagába az idő
reszketve rándul a tér

V.
isten üvölt a felismerésben
nem történt volna semmi sem?
csak így,
csodálkozóan csendes-kedvesen

VI.
láss angyalokat a tapéta ráncaiban
boldogságot füstfoslányokban
önts vérré szikrát, csendet
holdfénycsöppű ezüstös-estet
légy boldog mint még
soha kristályszívekben csillanó vitéz
mindig-mindig visszatérve
örvénymély
táguló-tompuló sötétségbe
VII.

VIII.
így érintsd istent
hitbe, messzeségbe
életkerék-lüktetésbe
VIII.
már nem akarom
ír mégis a toll
a sorok közé temetve-bolyongva valahol
így nyúlik túl összefonva drog és álom
úr végein túl az örök határon
test és lélek között
ahol volt hozzám közöd
az volt a test
innen a lélek
a szó-kulcs: lehet

IX.
nincs kiút
tör az elfojtott én
deja-vu örvényben
bársonyerdő rejtekén
pulzálva táguló körökbe
kilépni most
vagy meghalni... örökre
X.
egyszerre voltam
a világ születésénél
és a halál elmúlásánál
egyetlen pillanatba öregedett
idő és egész
és elnémított a kétség
isten ébredt a végtelenben
istenben ébredt a végtelen

A photograph of a sunset over a body of water. The sun is low on the horizon, creating a bright, hazy glow that reflects on the water's surface. The sky is a mix of soft pinks, oranges, and purples, with some wispy clouds. The water in the foreground is dark with gentle ripples. On the right side of the image, there is a semi-transparent purple rectangular box containing white text.

kimondatlan (kékség)
(kimondatlan kétség)

(néma égben úszom
tükröződve víz és tűz között
egyre mélyül a félénk kékség
körben és a szárnyaim fölött)
órákkal utánam születtem
mellettem sírtál, hallottalak
húsz évet vártam, minden lettél
aztán emlék – én halott alak
megint jöttél, szerettelek – minden
percben úgy, hogy nincs tovább
kapaszkodtunk szótlánul egymásba
csendben, mint gyermekét ölelő halál
háromszor születünk egymásnak
– itt elfolynak már a gondolatok
eszelő sorsban élek, ennyi, örült vagyok
körben, mint láncra vert kutya
próbálok még utoljára élni
három halál után
(néha csodában áznak tollaim még
forrón rohan lüktet a vér és
borzongat egyre tágit a szépség
ég szövetében alvó isten

ez a kékség)

mégiscsak

így lett este
ezer sötét álmot önt eléd
egyre mélyülő udvarában az idő
írok neked újra
megpróbálom mesélni
cseppenő eső számtalan halk
koppanásával a látomást
ahogyan drog feszíti a teret
elfulladás a csend örvényeiben
füst ébredszik kék titokban emelkedve
elcsúszom lassan ingadozó falba fordulva
víziók úsznak délutáni napfényben
meleget hazudtál a jég alatt
ki kérte hát hogy lobbantsd lángra az emlékeimet
ködben virágszirom voltál
megborzongatott hűvös harmatod
játszunk lehetetlent
ezüstben ringó tó úszik az elnémult fák között
utat keresek a holdba
ahogy olvadtál az égen csillagok
szétfolyt csillagokban rajzolja végtelen mintáit isten
világokat teremt egy adagért
ez a helyünk a valóságban
reszkető kézzel próbáljuk a végtelent sodorni
egy kevés dohány közé
kockacukorra cseppentem a sűrű időt
akarsz álmodni?
ez az élet
elnémulni a nehezedő estben
ki vagy, hogy soha el nem érlek
hiába nyújtózom át az időn
próbáltalak megérinteni
lettem éjszaka
csillagok tükörcserepeiben tartottam csendet
lettem vers és végtelen
égbe öltözöm érted lettem fenyő
árnyéka elvérzem minden téiben

hó hull rám, lepel, így
takarózom örületben
érted üvöltök betonfarkas szabadon
tébolyult-vadon
mielőtt egy káprázatban elnyel a vadon
mesélj, imádkozni tanulok
hogy sírnék érted ha lehetne, ha tudnék
miért nem jössz hideg borongássá hűvösödik az este
maradnék neked kép
ha hinném még ha tehetném
néhány színes vonásban őrizném neked
ami egy halványuló álomból megmaradt
így szaladsz szét villanásban az ágak között
tágul halálig a képzelet törött lábbal járna
te vagy ma ezer tavaszban a jövő
és hagysz elmúlni mint száraz elmorzsolts levél
kemény ujjakkal szorít az ős
fázom úgy tűnök el mintha
sohasem lettem volna kristályok
szirmok lehelletnyi pára az ablakon
szeretlek semmi sem történt
nem temet bársonyba béke
kell és mégsem és mégis mégis
halál? mintha éltem volna
lázadnak forró hullámokba az emlékeim
emlékezem és... próbálok felejteni
csak táncolsz rángó ereken a szívem körül
vérkönnyű tündér az álmod
pehely zuhanása lágy ívekben
soha le nem érve
...
néha-néha visszatérve
lehetnék neked cirógatás
beleborzonganá nekem bőrd az álmodat
arcodat simító esőbe szélbe
... legyél nekem láng folyton fázom
legyél nekem örömöm álmodd álmod
tündér vagy és szeretlek úgy
ahogyan hiszem még ma is a mesét

velem nőttél ahogyan semmibe tágult a tudatom
hívtalak mennyi versben véres sebek a szavak
gyógyíts légy menedék, fáj
mintha sohasem élnél mintha sohasem hallanál
...
te maradtál nekem
és nem vagy mégsem
mint az igazság a mesében
csak hiányod maradt
és ahogy tűnődve megszokom
mint drog gyűrűiben az időt ami nyúlós
foszlányokba szakadt
eltűnök nyomtalanul mert nem őrzöd
egy mosolyban sem az életemet
láz,
ennyi voltam egy szomorú valóságban
égek azért ami lehettél volna
és talán ma is még
amíg vagyok és várlak tündér
...
voltál mindig vágytam rád
ahogyan a mindennél mélyebb csillagok
tartják láthatatlan ölelésben az éjszakát
így szeretlek felhőkben tűzben
szelídgesztenyék parázsló gömbje illatod
így szeretlek
álomban, messze, tisztán
ahogyan csak én tudok

(mit tehetnék mást
nekem ennyi és így élni
ahogyan te vagy nekem este
alkonyban mozduló madarak
tollas kicsiny forró teste
képzeletem rebbenő szárnya
te, tündér csillaglángja
keserű valóságnak
emlékezem rád, míg már nem lehet
és elfelejtem majd veled az életet)

miért ölsz meg?

miért öltél meg, mondd
elvarázsoltál mosolyodból font
hálódba ringva-ragadva
vártam vergődve szavadra

miért öltél meg, hát
nem volt elég míg rád
gondoltam nélküled ezer halál
nyár volt téged könnyű szél hozott
most üvölt kint avart hordoz és bánatot
miért öltél meg, neked nem
elég sem önáldozat sem szerelem
kin lettél és átvérzel a versemen
mért öltél meg, s mondd mi marad
ha elfújom az örülettel foltozott szavakat
akkor csak arra emlékszem
mikor nem volt ős, s közelgő tél sem
csak arra, ahogy nevettél az éjszakába
és nem tudom hova tűntél, de nem talállak
még itt ég a számon az a könnyes csók
az utcavégi kerítés tövében, ami sohasem volt
szép, mégis visszajárok hozzá és a dróttól kérdelem
miért ölsz meg, és miért nem érted
hogyan nem volt még így senki érted
miért üzöl egy olyan repülésbe
aminek a végén felfeszítem magam az égre

...

ringatózom parttalan
éjszaka selyemfényeiben
ez a látomás a tudat tágulása
hűvös szél borzolja forgatja a teret
ez a hajnal előtti lebegés

gondolat emelkedése a világ homlokától
az élet lüktetésében isten ereibe
halk szavú ima
amiben összeforunk létezés
én is ti ma
talán tiszta szív egy vér
beteg földön kutatni boldog órákat
apró foszlányaiban ölelt bölcsességet
ez jutott nekünk az evolúció örvényéből
ködszalagokkal simít emlékeimen
a csordogáló nyár
olvad vér szív létezés mi talán
mint öreg ráncos hüllő
húsos gerincén a hűlő idő
végtelen ezüstujjaival hívogató halál

...

ha valami érthetetlen
szomorúság kerülget
ha mégis hiányzom
ott keress, ott várok rád
ahová tűnik reggel az álom

torz töredék

izzó levelekben hulló
puha szobát ringató gyertyaláng
takarók ölelésében nyugvó
elveszett világ
nehézméz néma napok

ez vagyok
csendes örült hús kezével
morzsolgatók
messzi-messzi hangulatot
bársonytündér csillagéke
sűrű égben égő éje
vezet vissza mélybe messzeségbe
úgy szeretlek ahogyan senki más
ahogy nemvolt emlékeit az árva
-ne sírj ne félj-
ahogyan abban a távoli világban
feledkeznél felhők fölé

ez vagyok ennyi
amennyit próbáltam tenni
száz szóból ezernyi versben
és már fádom
a képek közt amit neked
hoztam át odaátról

ennyi voltam valahol
torz töredék múltból mából
most majd magára marad a toll
és végtelenné válik az álom

végtelen vers

dekoncentrált vagyok
ide oda robbanok
az idő cserepeiben
szédítő mélységben a csend
az órák ketyegése
valahol kívül minden
cigarettafüst száll felfelé
a minta szétsugárzik a
fény tágul a falakon
ahogyan elhagyom
magamat teljesen és
belelassulok a délutánba forduló napba

itt fogynak el a szavak és mégsem

egybeforrás sohasem volt idő örvényben
túl lassú már és mégsem ébredés
újrakavarog a hangok is újra
valahol itt szűnők meg és itt
kezdődik az ismeretlen

úgy hiányzol most
ahogy sohasem voltál még
ha újra születhetnék
megfogna téged a vers
és szeretnél mondd igen

azt akarom hogy lázasodj velem a versbe

felezzük végtelenbe az időt
már annyira lassú
lassú hogy félek már sohasem
fogom tudni elmondani neked
dadogom csak félálomba a verset
hiányzol mint senki sem

a végletekig egyszerű örület ez
és segíts már mert örökre eltemet
és mondd hogy vagy
mert itt futnak semmibe a szavak

akarjak élni
hogy ne legyek neked semmi sem
kérheted te tőlem ezt

ez más mint minden

elveszített már formát-alakot az idő
időtlen lettem és mégis vén reszkető
kézzel versben üvöltök érted
és még mindig nem vagy itt
még mindig nem érted
miattad lángol a létezés és
semmi sincs mégis vagy és
mégis fény
hallucinációk örvényében örökre
lökj már végre a földre
sohasem lesz már erőm végre
ha nem segítesz nyúlni érted

ugye nem fáj majd
ha a neveden szólítalak
és nem teszem meg mégsem
mert ha így nem érted
úgyis vége

mért nem engedsz
rázz le már mint
reggel rémes álmot
mert jó neked hogy véresre várok
reményt és életet úgy
hogy nincs sehol kiút

úgy hogy örök seholban végtelen a semmi
és belül próbálom valamivé tenni

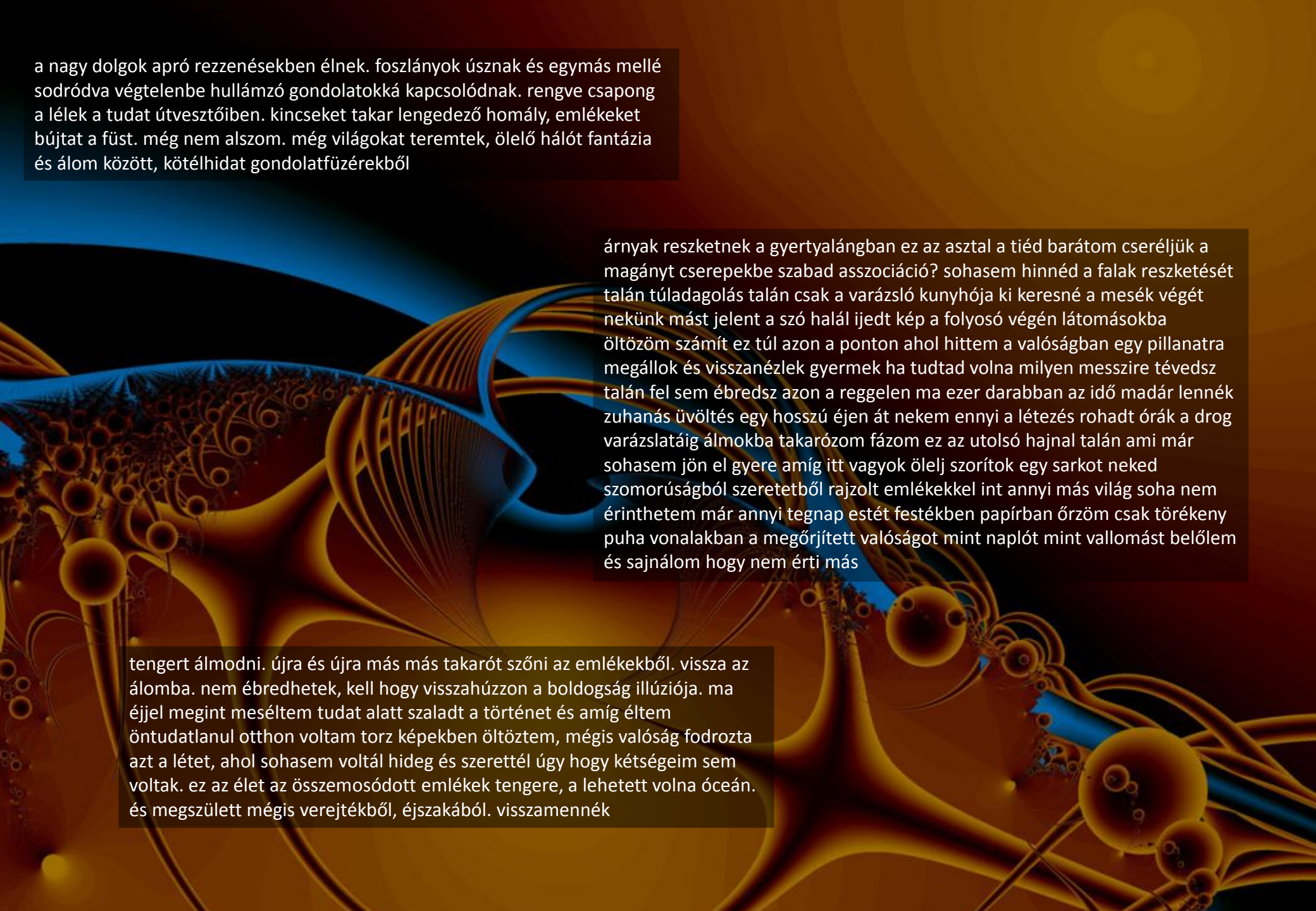
ahogyan kihozol lassan az iszonyatból
pusztán hittel hogy valahogy vagy
pedig tudom messze hogy lássalak
és csúszom már vissza
ahogyan egyre érzem
végtelen körben
soha el nem érlek
és mégis kihozod belőlem
az egyetlen szépet
ahogyan próbállak még
szeretni versben téged
ahogy felcsavarodott röptükben a madarak
te és én ahogyan a különbségek hasonlítanak

ugye versben elbűvöllek még
ahogy a szavak
neked és nekem játszanak

pillanatokra külön kristályokban
te drog és álom
örök ellentétben és határon
mégis egymásbaérve ez a halálom

benned égve abbahagyhatatlanul
ahogy kezdetektől pereg az idő
mindig elérhetetlen a jövő
és folyton születik a múlt
örvényleni végtelen körökbe
az lsd hullámaiban én
és te bennem örökre

fáj ha még nem érted
milyen égni végtelen lánggal érted
ölj meg kérlek kell a béke
szeretlek én de legyen már vége
megőrzítetek ti, a három
mindig te a drog az álom
ahogyan az idők kezdetében kereslek
az olyan mint az életem vége
narkós álomban szeretlek

a nagy dolgok apró rezzenésekben élnek. foszlányok úsznak és egymás mellé sodródva végtelenbe hullámozó gondolatokká kapcsolódnak. rengve csapong a lélek a tudat útvesztőiben. kincseket takar lengedező homály, emlékeket bújtat a füst. még nem alszom. még világokat teremtek, ölelő hálót fantázia és álom között, kötélhidat gondolatfüzérekből

árnyak reszketnek a gyertyalángban ez az asztal a tiéd barátom cseréljük a magányt cserepekbe szabad asszociáció? sohasem hinnéd a falak reszketését talán túlادagolás talán csak a varázsló kunyhója ki keresné a mesék végét nekünk mást jelent a szó halál ijedt kép a folyosó végén látomásokba öltözöm számít ez túl azon a ponton ahol hittem a valóságban egy pillanatra megállok és visszanézek gyermek ha tudta volna milyen messzire tévedsz talán fel sem ébredsz azon a reggelen ma ezer darabban az idő madár lennék zuhanás üvöltés egy hosszú éjen át nekem ennyi a létezés rohadt órák a drog varázslataig álmokba takarózom fádom ez az utolsó hajnal talán ami már sohasem jön el gyere amíg itt vagyok ölelj szorítok egy sarkot neked szomorúságból szeretetből rajzolt emlékekkel int annyi más világ soha nem érinthetem már annyi tegnap estét festékben papírban őrzöm csak törékeny puha vonalakban a megőrzített valóságot mint naplót mint vallomást belőlem és sajnálom hogy nem érti más

tengert álmodni. újra és újra más más takarót szőni az emlékekből. vissza az álomba. nem ébredhetek, kell hogy visszahúzzon a boldogság illúziója. ma éjjel megint meséltem tudat alatt szaladt a történet és amíg éltem öntudatlanul otthon voltam torz képekben öltöztem, mégis valóság fodrozta azt a létet, ahol sohasem voltál hideg és szerettél úgy hogy kétségeim sem voltak. ez az élet az összemosódott emlékek tengere, a lehetett volna óceán. és megszülett mégis verejtékből, éjszakából. visszamennék

kék ég úszik a felhők fölött
hová tűnsz
távol vagy
messzebb
ússz felém a csendből
úgysem hinnék kettőnk játékát
csenddé válsz
éjszaka csendjévé
ki adott kapukat a mesék szirmain át
álmokban tükör remegés
ahogy felhők fehér állatait óvja a szél
mesélek neked erdőt
gondolatból virágból
ha hallod még ott távol
ne engedj
szökni a mából
csendet meséltél te is
csillagok szikráztak az álmodból
mi fák voltunk
hullámok suhogásában kezedet kerestem
összeránduló izmok szorításában
nedves folt marad a lüktető idő
túl izmon és csonton
néma szépségében az erő
reszkető madár
szárnyain harmatot ittál
fodrot vetett a valóság
és egy csendesebb csipkében
elemésztette magát
mi mást akartunk talán
lenni
újra már ízlelt harmat
ajkakon ibolyán
ennyi volna a létezés
ezer kérdés hullik el
isten keresi a választ

ma még más
ma még félelemben mossa magát
csapongó csordul versben
nekünk ennyi
mi így próbáltunk valakik lenni
hinni csendben
mesében
hinni szeretni
vagy nekem mindig
ahogyan sohasem voltál
mint egy gyermek álmaiban hullámozó zsoldár
valami ének
valami dallam
hinni puhán és álomszerűn
mint hinni egy dalban
ami úgy lesz ima
lelkedig füleden át
mint ma
isten kertjeit áztató szerenád
egyre mélyebben
saját sors saját keresztjén át
nyitom szemeid más világra
drogban
vérben nyíló őrült virágra
ami tiszta szépség
szépségtől tiszta
tenger álmaiban
csordulni magadba vissza
ahol úgy hullik el szó és ölelés
mintha sohasem lett volna
és úgy érint a nemlét
mint foltokban kerengő
szétszagott emlék
és ma már
ha szólítanál sem szólnék
csak lennék csendben
mint a nemlét

élni, utoljára

ezüstcseppekben érkezem
szikrázó esővel öltöztet az ég
még kell, még létezem
testem hűvös, felhő-ölelés

sodorni még egy szálat
erről szól ez az ősz, más nem lehet
istent keresni, szeretni fáradt
vért, vágyat lüktetnek-őriznek az erek

élni, utoljára
meddig tarthat ez még
élni, utoljára
amíg megtart a remény

csillagok közé emelkedni
mint a pára
ennyi élni utoljára
évek emlékek tengerek
hullámok ringatják lényemet
csobogó csend maradt mára
magány: élni utoljára
fénnel futva, futtatva
gondolat te szabad vagy
megszorítod szívemet

érintés

ellobban a gyertyaláng
szétszalad a sötétség
talán ennyi volt a halál
mennem kell de érints még

talán visszahúzna egy érintés

izzó tűzben űz az éj
drogot lüktetnek az erek
sűrű álomba dobban a vér
szívem lázban őrzi fényedet

utolsó látomás ez vagy ma
ujjaid sírnak ujjaimhoz bújva
mire eltűnsz én már nem létezem
csak csókjaidra emlékezem

csillagok közé vágyom
hiába ezt úgysem értenéd
megállnék égben örök határon
és érted üvölnének

húzz vissza légy érintés

izzó tűzben űzött az éj
érted lüktettek az erek
nehéz álomba hűlt a vér
nem felejtettem fényedet

gomba

elfújom a gyertyát
és tűnődni kezd bennem a gomba
én öltem az árnyékomat vagy
ő temetett sötét mosolyba

ki szólítana?

fázom
valahol elmaradt a nyár
vele múltál te is
csak emlékeim vannak ma már

tél
virágszirmon harmat lehetnék
zúzmara vagyok didergő fákon
kristálycsipkés öltés
dermedt ágon
keresztre feszülő
verdeső álom

ki voltam mondd
éjszaka hold
fényéből ezüst sugár
ki ismert meg igazán
miért éltem ki volt velem itt
most mikor mennék
én kinek maradok emlék
értem ki imádkozik?

ki gondol harangzúgást értem
éjszakában ki ég el
ki lesz csend hogyha kell
vagy esőben virág
széllel szeretettel ki ölel
ki izzik parázson át
ki lesz fű a füstben béke
helyettem ki marad ha nekem vége
kiben lüktet majd más világ
ki tűnik a tűzben el
ki tör zárt kupakon át
kérdésekre ki felel
ki álmodik értem hűs imát?

ki lesz papírdarab
fészkén pihenő lázas szavak
ki lesz vers
híd csillagokban égen át
ki mesél neked
ki mormol el egy halk fohászt?

úgy öleljük az életet, mi akik maradtunk, utazók egy délre sodródott olvadó
jégtáblán, mintha sohasem csókolgtunk volna még halált. álmomban újra elalszom és
visszahozom a drogok varázslatát. tornyok állnak a fák között, és tudom, hogy fel
kell jutnom a sima falakon. visszahúzna a tériszony, mégis hajt tovább valami
ismeretlen erő, talán a megtisztulás ígérete, mintha bennem született volna. fent
ívekből font szóba, a csúcson mély ablakok. régen látott, halkuló arcokban emlékezik
az ég. a kettős ébredés felszakítja a tudat sebeit. rohadás szaga szivárog.
kapaszkodnék a foszló álomba, riadtan kapok utána és zuhanok. most kellene imádkozni

miben hihetnék

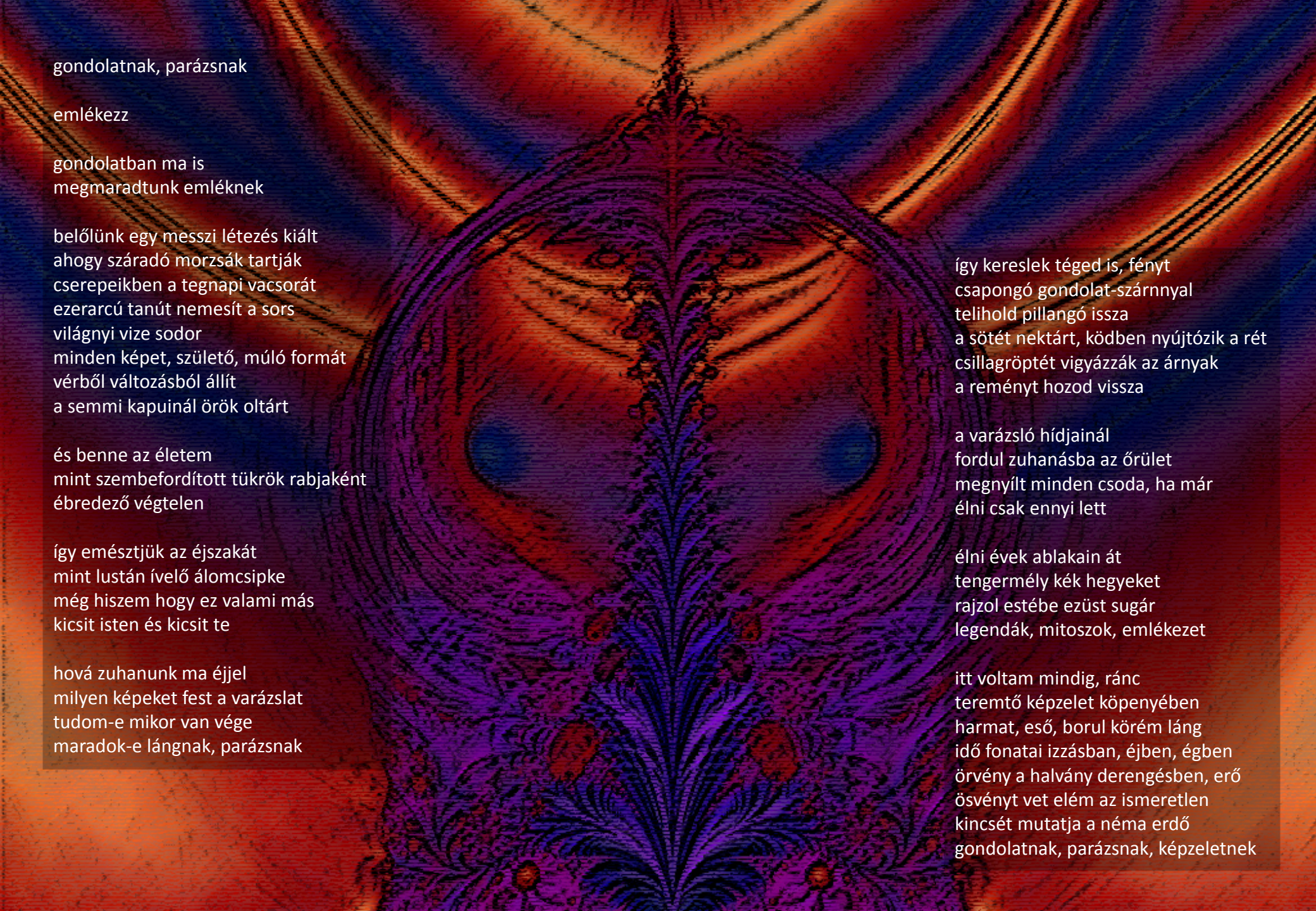
túl vagyok az álmokon
téged elvesztettelek valahol
félúton a semmiből a semmibe
miben hihetnék
ezerféleképp törtem a fényt
mégsem találtam új színre
miben hihetnék
volt nekem bársony az éjszaka
csillagok csobbantak tó vizén
nem volt elég
miben hihetnék
erdő nyílt előttem
gondolat és szél
és kínná szakadt szét
miben hihetnék
meséltem mennyi titkot
felhőkben öltözött az ég
kevés miben hihetnék
míg nem folyik a vérem
addig rohadt lázzal éget
s végül úgy szakít szét
hogy nem tudom
miben hihetnék

ki voltál hogy ma is
ringatod az álmaimat
ezüst harmat ujjaid
hűsítik homlokom
kék lángot lobbant ég
ha szóltál
szél zizegtél át bokrokon
nekem más ma élni
nem érhetné senki sem
érintésedtől elcsendesedem
elmélyül éjjelem
ki voltál
mért nem vagy ma itt
gyere el és
próbálg meghalni értem egy kicsit
nehéz árnyat bocsát az éj
sűrű titok pára
lezárja
sárga pilláit a fény
esőcsepp sercen gyertyalángra

a félelem átszővi az életet. együtt nő a születéssel és a
vérrel áramlik minden dobbanásban. minden érzélem
mélyén ott feszülnek szinte láthatatlan szálai, talán az
elvesztésétől való félelem fájdalma teszi olyan
utolérhetetlenül széppé a boldogságot is

tudod te is minden voltál úgy szerettelek
csillagokat víztükör virágszirom esőt
valahogy mégis mégis elvesztettelek
és füstben téptem izzó szálakká az időt

sohasemvolt árnyak tükröt dob az éjszaka élém
sötétség halál elég ennyi
talán csendben élni varázsgomba zene örvényei
elmúlni úgy hogy nem történt semmi

gondolatnak, paráznak

emlékezz

gondolatban ma is
megmaradtunk emlékek

belőlünk egy messzi létezés kiált
ahogy száradó morzsák tartják
cserepeikben a tegnapi vacsorát
ezerarcú tanút nemesít a sors
világnyi vize sodor
minden képet, születő, múltó formát
vérből változásból állít
a semmi kapuinál örök oltárt

és benne az életem
mint szembefordított tükrök rabjaként
ébredező végtelen

így emésztjük az éjszakát
mint lustán ívelő álomcsipke
még hiszem hogy ez valami más
kicsit isten és kicsit te

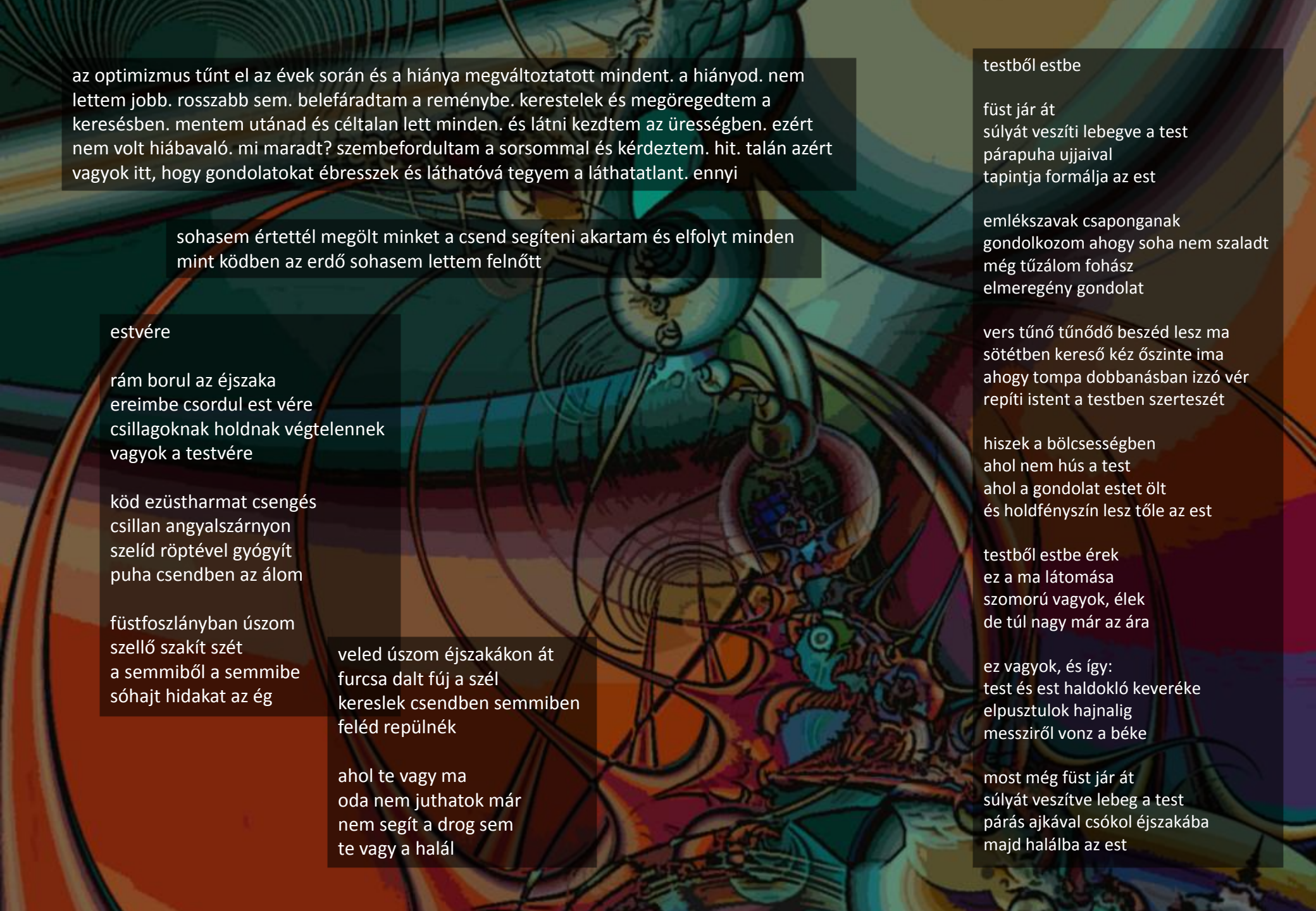
hová zuhanunk ma éjjel
milyen képeket fest a varázslat
tudom-e mikor van vége
maradok-e lángnak, paráznak

így kereslek téged is, fényt
csapongó gondolat-szárnnyal
telihold pillangó issza
a sötét nektárt, ködben nyújtózik a rét
csillagröptét vigyázzák az árnyak
a remény hozod vissza

a varázsló hídjainál
fordul zuhanásba az őrület
megnyílt minden csoda, ha már
élni csak ennyi lett

élni évek ablakain át
tengermély kék hegyeket
rajzol estébe ezüst sugár
legendák, mitoszok, emlékezet

itt voltam mindig, ránc
teremtő képzelet köpenyében
harmat, eső, borul körém láng
idő fonatai izzásban, éjben, égben
örvény a halvány derengésben, erő
ösvényt vet elém az ismeretlen
kincsét mutatja a néma erdő
gondolatnak, paráznak, képzeletnek

az optimizmus tűnt el az évek során és a hiánya megváltoztatott mindent. a hiányod. nem lettem jobb. rosszabb sem. belefáradtam a reménybe. kerestelek és megöregedtem a keresésben. mentem utánad és céltalan lett minden. és látni kezdtem az ürességben. ezért nem volt hiábavaló. mi maradt? szembefordultam a sorsommal és kérdeztem. hit. talán azért vagyok itt, hogy gondolatokat ébresszek és láthatóvá tegyem a láthatatlant. ennyi

sohasem értettél megölt minket a csend segíteni akartam és elfolyt minden mint ködben az erdő sohasem lettem felnőtt

estvére

rám borul az éjszaka
ereimbe csordul est vére
csillagoknak holdnak végtelennek
vagyok a testvére

köd ezüstharmat csengés
csillan angyalszárnynon
szelíd röptével gyógyít
puha csendben az álom

füstfoszlányban úszom
szellő szakít szét
a semmiből a semmibe
sóhajt hidakat az ég

veled úszom éjszakákon át
furcsa dalt fúj a szél
kereslek csendben semmiben
feléd repülnék

ahol te vagy ma
oda nem juthatok már
nem segít a drog sem
te vagy a halál

testből estbe

füst jár át
súlyát veszíti lebegve a test
párapuha ujjával
tapintja formálja az est

emlékszavak csaponganak
gondolkozom ahogy soha nem szaladt
még tűzálom fohász
elmeregény gondolat

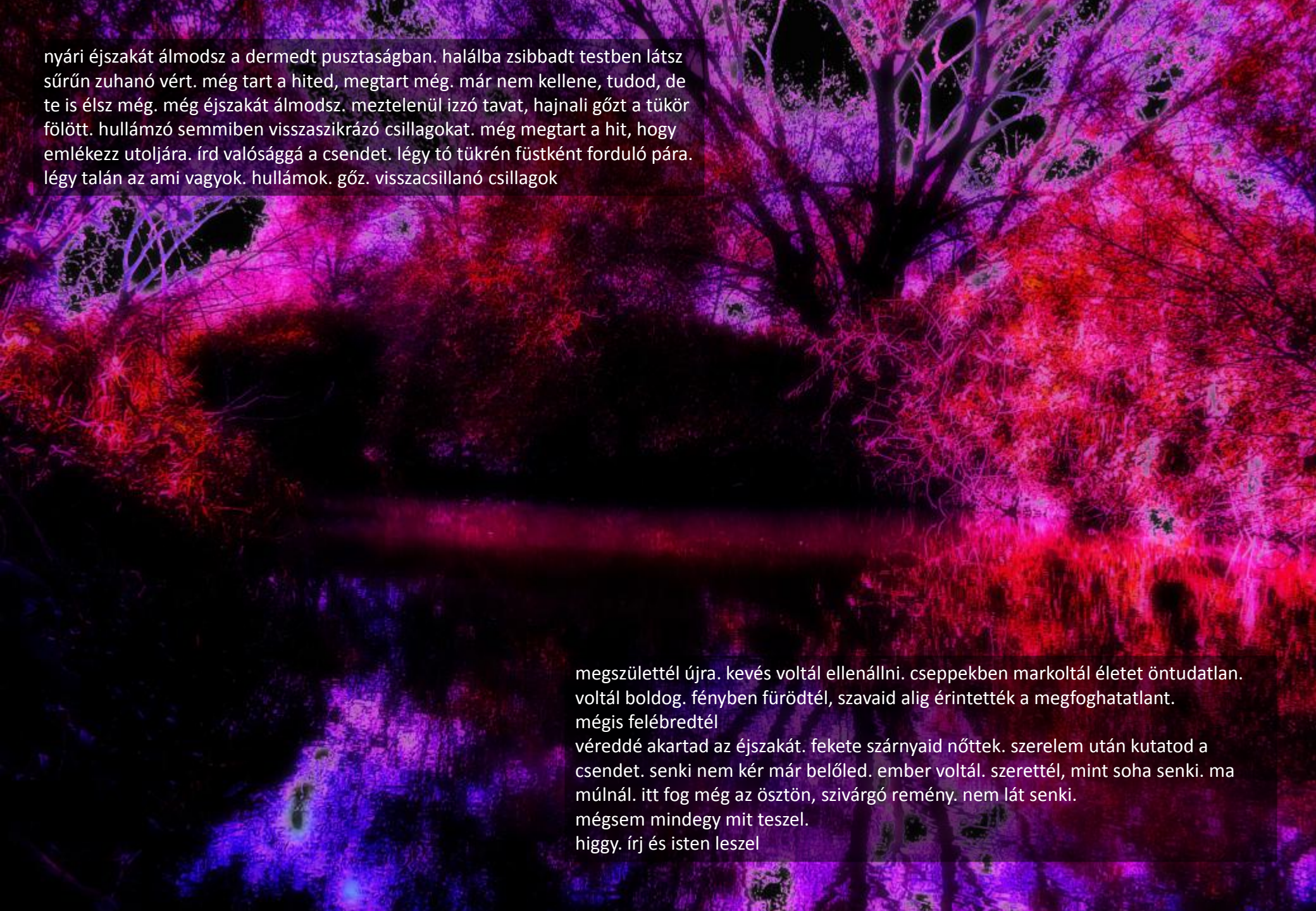
vers tűnő tűnődő beszéd lesz ma
sötétben kereső kéz őszinte ima
ahogy tompa dobbanásban izzó vér
repíti istent a testben szerteszét

hiszek a bölcsességben
ahol nem hús a test
ahol a gondolat estet ölt
és holdfényszín lesz tőle az est

testből estbe érek
ez a ma látomása
szomorú vagyok, élek
de túl nagy már az ára

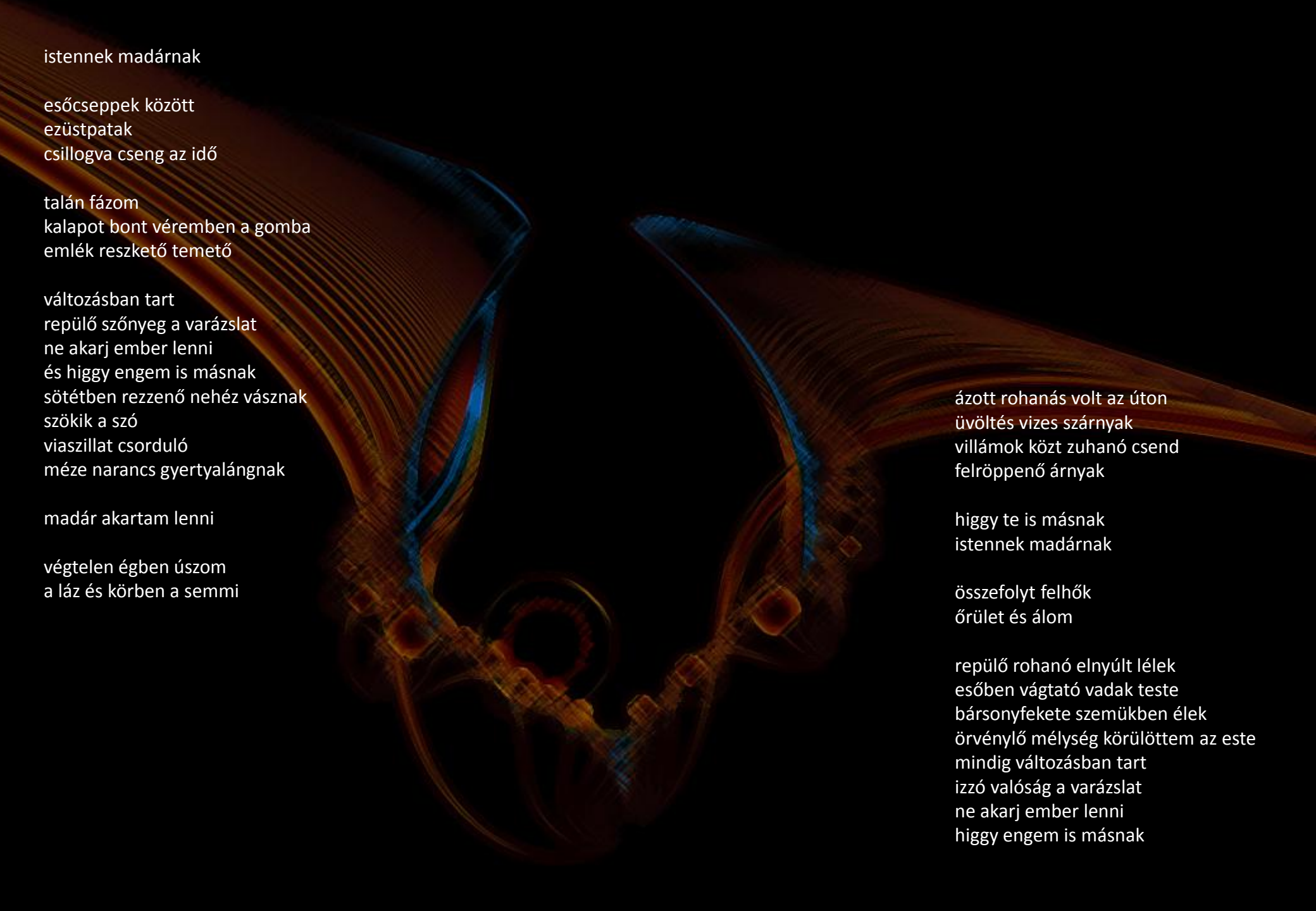
ez vagyok, és így:
test és est haldokló keveréke
elpusztulok hajnalig
messziről vonz a béke

most még füst jár át
súlyát veszítve lebeg a test
párás ajkával csókol éjszakába
majd halálba az est

nyári éjszakát álmodsz a dermedt pusztaságban. halálba zsibbadt testben látsz
sűrűn zuhanó vért. még tart a hited, megtart még. már nem kellene, tudod, de
te is élsz még. még éjszakát álmodsz. meztelenül izzó tavat, hajnali gőzt a tükör
fölött. hullámozó semmiben visszazikrázó csillagokat. még megtart a hit, hogy
emlékezz utoljára. írd valósággá a csendet. légy tó tükörén füstként forduló pára.
légy talán az ami vagyok. hullámok. gőz. visszacsillanó csillagok

megszülettél újra. kevés voltál ellenállni. cseppekben markoltál életet öntudatlan.
voltál boldog. fényben fürödtél, szavaid alig érintették a megfoghatatlant.
mégis felébredtél
véreddé akartad az éjszakát. fekete szárnyaid nőttek. szerelem után kutatod a
csendét. senki nem kér már belőled. ember voltál. szerettél, mint soha senki. ma
múlnál. itt fog még az ösztön, szivárgó remény. nem lát senki.
mégsem mindegy mit teszel.
higgy. író és isten leszel

istennek madárnak

esőcseppek között
ezüstpatak
csillogva cseng az idő

talán fázom
kalapot bont véremben a gomba
emlék reszkető temető

változásban tart
repülő szőnyeg a varázslat
ne akarj ember lenni
és higgy engem is másnak
sötétben rezzenő nehéz vásznak
szökik a szó
viaszillat csorduló
méze narancs gyertyalángnak

madár akartam lenni

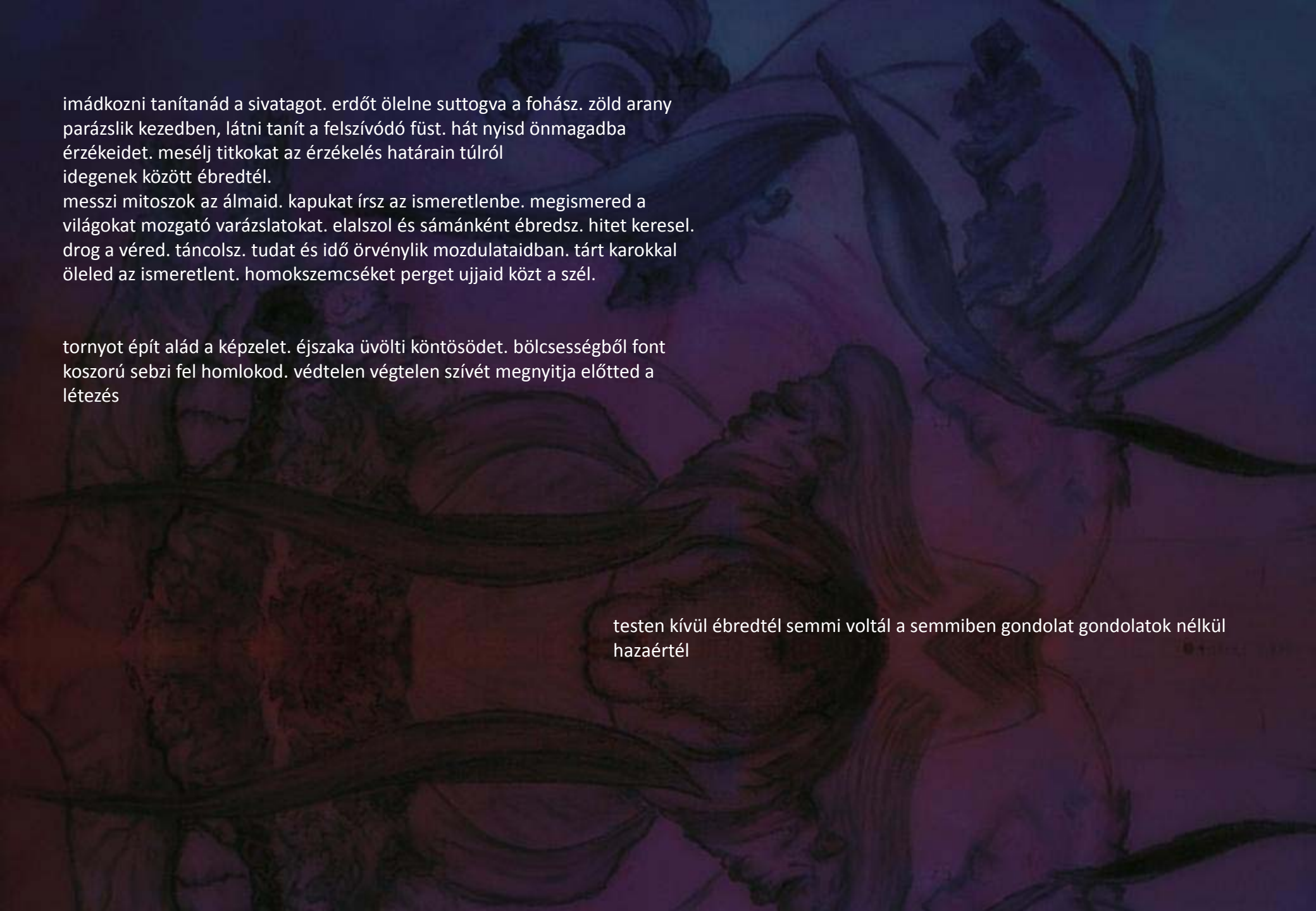
végtelen égben úszom
a láz és körben a semmi

ázott rohanás volt az úton
üvöltés vizes szárnyak
villámok közt zuhanó csend
felröppenő árnyak

higgy te is másnak
istennek madárnak

összefolyt felhők
őrület és álom

repülő rohanó elnyúlt lélek
esőben vágató vadak teste
bársonyfekete szemükben élek
örvénylő mélység körülöttem az este
mindig változásban tart
izzó valóság a varázslat
ne akarj ember lenni
higgy engem is másnak

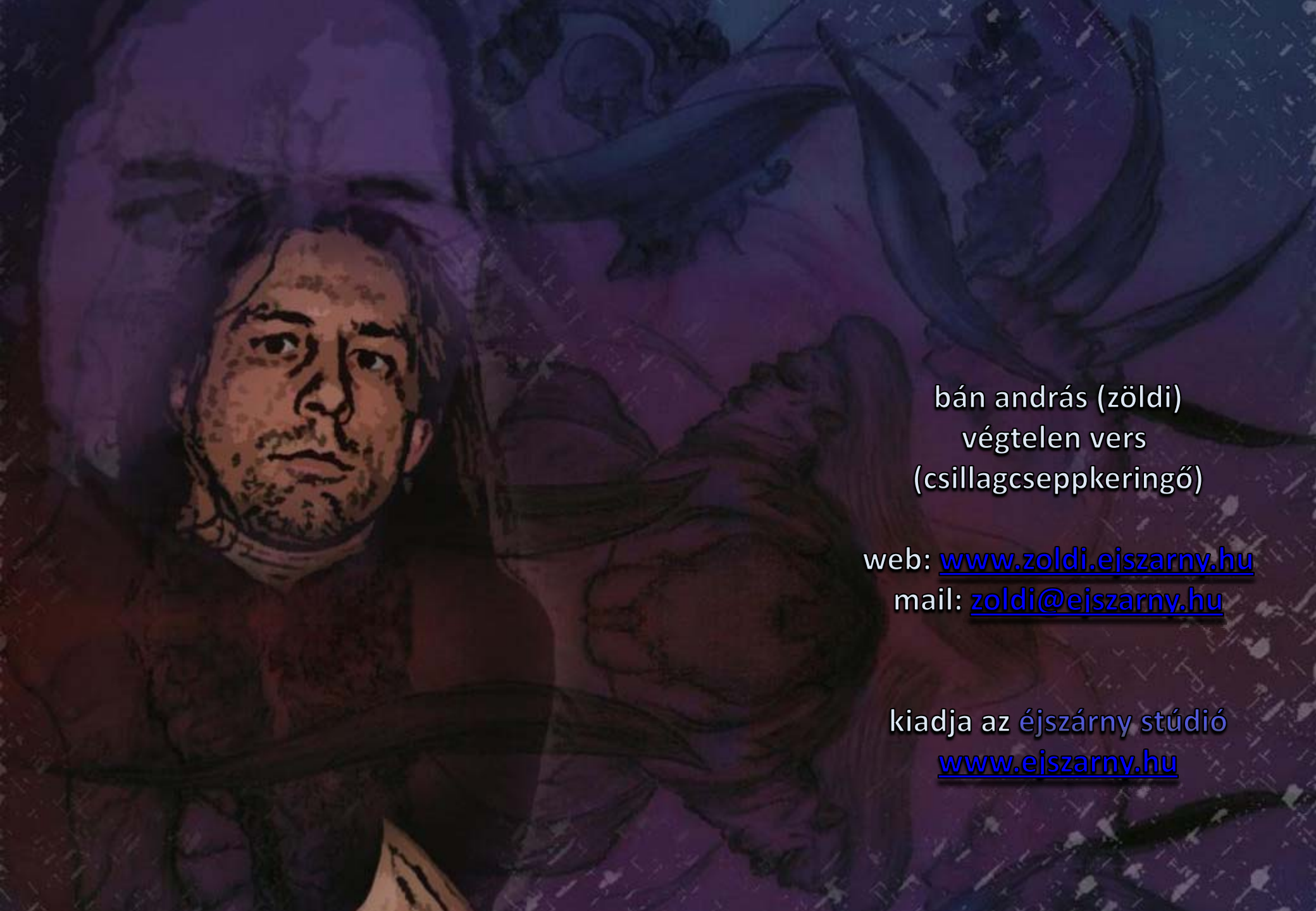

imádkozni tanítanád a sivatagot. erdőt ölelne suttogva a fohász. zöld arany
parázslík kezedben, látni tanít a felszívódó füst. hát nyisd önmagadba
érzékeidet. mesélj titkokat az érzékelés határain túlról
idegenek között ébredtél.

messzi mítoszok az álmaid. kapukat írsz az ismeretlenbe. megismered a
világokat mozgató varázslatokat. elalszol és sámánként ébredsz. hitet keresel.
drog a véred. táncolsz. tudat és idő örvénylik mozdulataidban. tárt karokkal
öleled az ismeretlent. homokszemcséket perget ujjaid közt a szél.

tornyot épít alád a képzelet. éjszaka üvölti köntösödet. bölcsességből font
koszorú sebzi fel homlokod. védtelen végtelen szívét megnyitja előtted a
létezés

testen kívül ébredtél semmi voltál a semmiben gondolat gondolatok nélkül
hazaértél

bán andrás (zöldi)
végtelen vers
(csillagcseppkeringő)

web: www.zoldi.ejszarny.hu

mail: zoldi@ejszarny.hu

kiadja az éjszárny stúdió
www.ejszarny.hu